

**بندگان دنیا بنده ی خوب خدا را کشتند
یا علی یا زهرا نور چشمان شما را کشتند**

این جماعت کر و کورند همه
بندگان زر و زورند همه
دشمن چشمه ی نورند همه
همه ی صدق و صفا را کشتند

هر چه شمشیر به این قافله خورد
تیر و نیزه پسر فاطمه خورد
از کمین گاه «بنی ساعده» خورد
بهترین خلق خدا را کشتند

قاتلش داغ سرِ داغ نشانند
با لب تشنه به گودال کشانند
خواهرش دید و فقط اشک فشانند
تکیه گاه دلِ ما را کشتند

تنِ پرپر شده ی پیر و جوان
بر زمین ریخته چون برگِ خزان
با لب تشنه ، لبِ آبِ روان
حجّتِ کرب و بلا را کشتند

محرّمِ طور و حرا بود حسین
حرمِ امنِ خدا بود حسین
راهِ تأثیرِ دعا بود حسین
کعبه ی اهل و ولا را کشتند

دل این قوم چه بی پروا شد
دین شان رفت و همه دنیا شد
بر سرِ غارت ما دعوا شد
معنی صبر و وفا را کشتند

کربلا مقتلِ خوبانِ خداست
مشهد و شاهدِ رنجِ دل ماست
زندگی زنده به خونِ شهداست
شمعِ جمعِ شهدا را کشتند

نیزه ها خورده به تن ، جانش نه
به تنش خورده ، به ایمانش نه
جانِ خود باخته ، جانانش نه
خامسِ آلِ عبا را کشتند